Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (druhého senátu)

29. ledna 2013 *

„Veřejné zakázky na služby — Nabídkové řízení — Poskytování služby kyvadlové dopravy v Itálii a v Evropě — Odmítnutí nabídky uchazeče — Rozhodnutí o udělení zakázky jinému uchazeči — Mimosmluvní odpovědnost — Přístup k dokumentům — Nařízení (ES) č. 1049/2001 — Nabídka vybraného uchazeče — Odepření přístupu — Výjimka týkající se ochrany obchodních zájmů třetích osob“

Ve spojených věcech T-339/10 a T-532/10,

Cosepuri Soc. Coop. pA, se sídlem v Bologni (Itálie), zastoupená F. Fiorenzou, advokátem,

žalobkyně,

proti

Evropskému úřadu pro bezpečnost potravin (EFSA), zastoupenému D. Detkenem a S. Gabbi, jako zmocněnci, ve spolupráci s J. Stuyckem a A.-M. Vandromme, advokáty,

žalovanému,

jehož předmětem je návrh na zrušení nabídkového řízení CFT/EFSA/FIN/2010/01 vztahujícího se k poskytování služby kyvadlové dopravy v Itálii a v Evropě (Úř. věst. 2010/S 51 – 074689) a návrh na náhradu škody (věc T-339/10), jakož i návrh na zrušení rozhodnutí EFSA ze dne 15. září 2010, kterým se žalobkyni odepírá přístup k nabídce uchazeče vybraného v rámci dotčeného nabídkového řízení (věc T-532/10),

TRIBUNÁL (druhý senát),

ve složení N. J. Forwood, předseda, F. Dehousse (zpravodaj) a J. Schwarcz, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: S. Spyropoulos, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 8. května 2012,

vydává tento

* Jednací jazyk: italština.

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1 Oznámením o vyhlášení veřejné zakázky zveřejněným v dodatku *Úředního věstníku Evropské unie* dne 13. března 2010 (Úř. věst. S 51) zahájil Evropský úřad pro bezpečnost potravin (EFSA) nabídkové řízení CFT/EFSA/FIN/2010/01 na zadání zakázky týkající se služby kyvadlové dopravy v Itálii a v Evropě (dále jen „vyhlášení veřejné zakázky“ nebo „nabídkové řízení“).

2 Podle bodu IV.2.1 vyhlášení veřejné zakázky měla být veřejná zakázka udělena ekonomicky nejvýhodnější nabídce ve smyslu kritérií uvedených v zadávací dokumentaci, ve výzvě k podávání nabídek nebo k vyjednávání nebo v popisném dokumentu. Zadávací dokumentace stanovila následující kritéria pro přidělení zakázky: finanční nabídka (50 bodů) a technická kvalita (50 bodů). Zakázka měla být udělena nabídce s nejvyšší známkou získanou součtem známek týkajících se finanční nabídky a technické kvality nabídky.

3 Lhůta pro obdržení nabídek nebo žádostí o účast byla stanovena na 19. dubna 2010. Ve stanovené lhůtě byly podány čtyři nabídky, včetně nabídky žalobkyně, společnosti Cosepuri Soc. Coop. pA.

4 Dne 31. května 2010 výbor pro hodnocení nabídek (dále jen „hodnotící výbor“) navrhl zadání zakázky jinému uchazeči než žalobkyni, který celkově obdržel 88,62 bodů rozdělených následovně: 48,62 bodů za finanční nabídku a 40 bodů za technickou kvalitu nabídky. Žalobkyně byla zařazena na druhé místo s celkovým počtem 87 bodů, rozdělených následovně: 50 bodů za finanční nabídku a 37 bodů za technickou kvalitu nabídky.

5 Dne 31. května 2010 EFSA rozhodl o zadání zakázky uchazeči, který byl navržen hodnotícím výborem (dále jen „vybraný uchazeč“) a zaslal žalobkyni dopis informující ji o rozhodnutí nepřijmout její nabídku v rámci nabídkového řízení. V dopise zaslaném žalobkyni EFSA uvedl důvody, ze kterých nebyla nabídka žalobkyně přijata, poskytl srovnání mezi nabídkou žalobkyně a nabídkou vybraného uchazeče a uvedl jeho jméno.

6 Dne 11. června 2010 žalobkyně požádala EFSA o poskytnutí přístupu ke spisu týkajícímu se nabídkového řízení.

7 EFSA na tuto žádost odpověděl nedatovaným dopisem obdrženým podle žalobkyně ve lhůtách stanovených nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331). S odkazem na nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 ze dne 25. června 2002, kterým se stanoví finanční nařízení o souhrnném rozpočtu Evropských společenství (Úř. věst. L 248, s. 1; Zvl. vyd. 01/04, s. 74, dále jen „finanční nařízení“), EFSA nejprve uvedl, že žalobkyni dopisem ze dne 31. května 2010 (viz bod 5 výše) sdělil důvody odmítnutí její nabídky, vlastnosti a výhody nabídky vybraného uchazeče, jakož i jeho jméno. Kromě toho s odkazem na nařízení č. 1049/2001, EFSA zaslal žalobkyni kopii hodnotící zprávy a smlouvy podepsané s vybraným uchazečem. Naproti tomu EFSA odmítl poskytnout žalobkyni přístup k nabídce vybraného uchazeče a dalších uchazečů, jelikož by tento přístup mohl být v rozporu s ochranou jejich obchodních zájmů. EFSA v tomto ohledu odkázal na čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001. EFSA kromě toho žalobkyni sdělil, že mu může zaslat potvrzující žádost ve lhůtě 15 pracovních dnů po přijetí tohoto dopisu.

8 Dne 3. srpna 2010 žalobkyně sdělila EFSA svůj úmysl získat přístup ke spisu týkajícímu se udělení zakázky se stanovením dne a hodiny konzultace za tímto účelem.

9 Dne 9. srpna 2010 žalobkyně uvedla, že její žádost ze dne 3. srpna 2010 měla za cíl, aby EFSA přehodnotil své rozhodnutí neumožnit jí přístup k dotčeným dokumentům. Žalobkyně zvláště zpochybnila odmítnutí poskytnout jí přístup k nabídce vybraného uchazeče.

10 Dne 13. srpna 2010 EFSA na jedné straně měl za to, že dopis žalobkyně ze dne 9. srpna 2010 upřesnil potvrzující povahu její žádosti ze dne 3. srpna 2010, a na druhé straně žalobkyni sdělil, že prodlužuje lhůtu pro odpověď na její žádost o 15 pracovních dní podle čl. 8 odst. 2 nařízení č. 1049/2001.

11 Dne 15. září 2010 EFSA žalobkyni potvrdil, že jí odmítá poskytnout přístup k nabídkám předloženým uchazeči v rámci dotčeného nabídkového řízení. EFSA v tomto ohledu uvedl čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001 a čl. 100 odst. 2 finančního nařízení.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

12 Návrhy došlými kanceláři Tribunálu dne 9. srpna 2010 (věc T-339/10) a dne 13. listopadu 2010 (věc T-532/10) žalobkyně podala projednávané žaloby.

13 Usnesením předsedy druhého senátu Tribunálu ze dne 15. března 2012 byly věci T-339/10 a T-532/10 podle článku 50 jednacího řádu Tribunálu spojeny pro účely ústní části řízení a rozsudku.

14 Na základě zprávy soudce zpravodaje se Tribunál (druhý senát) rozhodl zahájit ústní část řízení.

15 Řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na otázky položené Tribunálem byly vyslechnuty na jednání konaném dne 8. května 2012.

16 Na jednání Tribunál přijal vzhledem k okolnostem projednávané věci, na základě článku 65 a čl. 67 odst. 3 jednacího řádu, důkazní opatření požadující, aby byla předložena hospodářská nabídka vybraného uchazeče. EFSA okamžitě vyhověl tomuto důkaznímu opatření a na jednání uvedl, že souhlasí s tím, že tato hospodářská nabídka bude žalobkyni sdělena.

17 Žalobkyně ve věci T-339/10 navrhuje, aby Tribunál:

— zrušil nabídkové řízení v části, v níž stanoví, že k vyhodnocení cenových nabídek dojde na neveřejném zasedání;

— zrušil rozhodnutí o udělení zakázky společnosti jinému uchazeči a jakýkoliv z toho vyplývající akt;

— uložil EFSA zaplatit žalobkyni náhradu škody;

— uložil EFSA náhradu nákladů řízení.

18 EFSA ve věci T-339/10 navrhuje, aby Tribunál:

— odmítl návrh na zrušení jako nepřípustný nebo ho podpůrně zamítl jako neopodstatněný;

— odmítl návrh na náhradu škody jako nepřípustný nebo ho podpůrně zamítl jako neopodstatněný;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

19 Žalobkyně ve věci T-532/10 navrhuje, aby Tribunál:

— zrušil rozhodnutí EFSA ze dne 15. září 2010;

— nařídil EFSA předložit důvěrné dokumenty;

— uložil EFSA náhradu nákladů řízení.

20 EFSA ve věci T-532/10 navrhuje, aby Tribunál:

— odmítl návrh na zrušení jako nepřípustný nebo ho podpůrně zamítl jako neopodstatněný;

— zamítl návrh na předložení dokumentů;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

1. *K žalobě ve věci T-339/10*

K návrhovým žádáním směřujícím ke zrušení

21 Žalobkyně uvádí tři žalobní důvody na podporu svých návrhových žádání směřujících ke zrušení. První žalobní důvod vychází z porušení článku 89 finančního nařízení a zásad řádné správy, transparentnosti, veřejnosti a práva na přístup k dokumentům. Druhý žalobní důvod vychází z porušení článku 100 finančního nařízení, porušení nařízení č. 1049/2001, porušení povinnosti uvést odůvodnění a zásad transparentnosti a práv na přístup k dokumentům. Třetí žalobní důvod vychází z porušení článku 100 finančního nařízení, z porušení zadávací dokumentace a v podstatě z nedostatku odůvodnění.

22 Úvodem je třeba připomenout, pokud jde o právo použitelné na postupy zadávání veřejných zakázek na služby zahájené orgány Evropské unie, že se tyto postupy řídí ustanoveními hlavy V první části finančního nařízení, jakož i ustanoveními nařízení Komise (ES, Euratom) č. 2342/2002 ze dne 23. prosince 2002 o prováděcích pravidlech k finančnímu nařízení (Úř. věst. L 357, s. 1; Zvl. vyd. 01/04, s. 145, dále jen „prováděcí pravidla“), ve znění použitelném na skutkový stav projednávané věci.

K přípustnosti návrhových žádání směřujících ke zrušení

23 Žalobkyně uvádí, že akty napadené v rámci projednávané žaloby jsou tyto: dopis EFSA ze dne 31. května 2010 (viz bod 5 výše), vyhlášení veřejné zakázky, zadávací dokumentace, zpráva hodnotícího výboru a smlouva uzavřená mezi EFSA a vybraným uchazečem.

24 Na jednání žalobkyně uvedla, že se vzdává návrhu na zrušení zadávací dokumentace a zpráva hodnotícího výboru, o čemž byl proveden zápis.

25 EFSA rovněž na jednání uvedl, že se vzdává námitky nepřípustnosti vznesené ve svých písemnostech vůči žalobě na neplatnost podané žalobkyní, v rozsahu, v němž se tato žaloba v druhém bodě návrhových žádání týká rozhodnutí udělit zakázku jinému uchazeči.

26 Pokud jde o zbytek a v rozsahu, v němž žalobkyně mezi napadenými akty uvádí smlouvu uzavřenou mezi EFSA a vybraným uchazečem, stačí konstatovat, že dotyčný akt vyvolává a vyčerpává všechny své účinky v rámci smluvního vztahu, který dotčené strany spojuje v rámci smlouvy, vzhledem k němuž je žalobkyně třetí osobou. Nebyl předložen žádný poznatek, který by umožňoval domnívat se, že dotyčný akt vytváří závazné právní účinky, které mohou mít vliv na zájmy žalobkyně tím, že mění podstatným způsobem její právní postavení. Z toho vyplývá, že žaloba žalobkyně na neplatnost není v rozsahu, v němž se týká smlouvy uzavřené mezi EFSA a vybraným uchazečem, přípustná. Je třeba dodat, že na

základě článku 266 SFEU je orgán, instituce nebo jiný subjekt, jehož akt byl prohlášen za neplatný nebo, povinen přijmout opatření vyplývající z rozsudku Tribunálu. Za těchto podmínek nemůže být vyloučeno, že v případě zrušení rozhodnutí o udělení zakázky jinému uchazeči, může být EFSA veden k ukončení dotčené smlouvy (v tomto smyslu viz usnesení předsedy Tribunálu ze dne 31. ledna 2005, Capgemini Nederland v. Komise, T-447/04 R, Sb. rozh. s. II-257, body 95 až 97).

27 Mimoto v rozsahu, v němž žalobkyně mezi napadenými akty uvádí „vyhlášení veřejné zakázky“, je třeba se domnívat, že tento návrh splývá s druhým bodem návrhových žádání, směřujícím ke zrušení rozhodnutí o udělení zakázky jinému uchazeči.

28 Konečně v rozsahu, v němž v rámci druhého bodu návrhových žádání žalobkyně požaduje zrušení rozhodnutí udělit zakázku jinému uchazeči „a jakýkoliv z toho vyplývající akt“, je třeba připomenout, že podle čl. 21 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie použitelného na řízení před Tribunálem na základě čl. 53 prvního pododstavce téhož statutu a čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu musí každá žaloba obsahovat předmět sporu a stručný popis dovolávaných žalobních důvodů. Tyto prvky musí být dostatečně jasné a přesné, aby umožnily žalovanému připravit si svou obhajobu a Tribunálu vykonat svůj soudní přezkum, případně i bez dalších informací. Za účelem zajištění právní jistoty a řádného výkonu spravedlnosti je třeba k tomu, aby byla žaloba přípustná, aby hlavní skutkové a právní okolnosti, na kterých je založena, vyplývaly přinejmenším stručně, ale uceleně a srozumitelně z textu samotné žaloby (v tomto smyslu viz rozsudky Tribunálu ze dne 18. září 1996, Asia Motor France a další v. Komise, T-387/94, Recueil, s. II-961, body 106 a 107, a ze dne 14. prosince 2005, Honeywell v. Komise, T-209/01, Sb. rozh. s. II-5527, body 55 a 56 a citovaná judikatura). V projednávané věci žalobkyně, s výjimkou smlouvy podepsané mezi EFSA a vybraným uchazečem, pro kterou musí být žaloba na neplatnost prohlášena za nepřípustnou (viz bod 26 výše), neuvádí, kterých „akt[ů]“ se týká druhý bod jejích návrhových žádání a nepřekládá žádnou argumentaci na podporu svého návrhu. V důsledku toho musí být druhý bod návrhových žádání odmítnut jako nepřípustný v rozsahu, v němž se týká „jakéhokoli [...] aktu [vyplývajícího]“ z rozhodnutí udělit zakázku jinému uchazeči.

29 Vzhledem ke všem těmto skutečnostem je třeba omezit přezkum žaloby ve věci T-339/10 na návrh na zrušení rozhodnutí EFSA zamítnout nabídku žalobkyně a přidělit dotčenou zakázku jinému uchazeči, jehož nabídka byla považována za lepší.

K věci samé

– K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článku 89 finančního nařízení a zásad řádné správy, transparentnosti, veřejnosti a práva na přístup k dokumentům

30 Žalobkyně kritizuje bod II.8 zadávací dokumentace, podle kterého je postup posuzování hospodářských nabídek důvěrný. Žalobkyně tvrdí, že hospodářská nabídka nemůže být považována za důvěrný údaj. EFSA se tudíž údajně dopustil pochybení tím, že uchazečům nepovolil účast při otevírání a hospodářském posouzení nabídek. Kromě toho EFSA údajně odejmul veškerou možnost pozdějšího ověření tím, že z hodnotící zprávy odstranil cenovou nabídku předloženou vybraným uchazečem. Žalobkyně uvádí, že neměla zájem napadnout zadávací dokumentaci předtím, než tato dokumentace nepříznivě zasáhla do jejích práv.

31 EFSA popírá argumenty žalobkyně.

32 Zaprvé žalobkyně zpochybňuje skutečnost, že bod II.8 zadávací dokumentace stanovil, že postup posuzování nabídek je důvěrný. V tomto ohledu je třeba uvést, že žalobkyně může incidenčně platně popírat legalitu zadávací dokumentace v rámci projednávané žaloby (v tomto smyslu viz rozsudek

Tribunálu ze dne 21. května 2008, Belfass v. Rada, T-495/04, Sb. rozh. s. II-781, bod 44). Žalobkyně na jednání uvedla, že vytýká pouze skutečnost, že se nemohla účastnit postupu posuzování hospodářských nabídek. Netvrdí, že jí bylo bráněno v účasti na otevírání nabídek.

33 Podle čl. 89 odst. 1 finančního nařízení všechny veřejné zakázky financované zcela nebo zčásti z rozpočtu musí být v souladu mimo jiné se zásadou transparentnosti. V projednávané věci je třeba konstatovat, že bod II.8.2 zadávací dokumentace, který stanoví, že postup posuzování nabídek je tajný, odpovídá požadavkům na jedné straně ochrany důvěrnosti nabídek a na druhé straně zásadnímu zabránění kontaktům mezi veřejným zadavatelem a uchazeči (viz k tomuto bodu článek 99 finančního nařízení a článek 148 prováděcích pravidel). Zásada transparentnosti stanovená v čl. 89 odst. 1 finančního nařízení uplatněná žalobkyní musí být uvedena do souladu s těmito požadavky. Za těchto podmínek nic neumožňuje se domnívat, že je bod II.8 zadávací dokumentace stižen protiprávností.

34 Zadruhé žalobkyně vytýká skutečnost, že se nemohla seznámit s cenou nabízenou vybraným uchazečem. Žalobkyně zvláště uvádí, že EFSA údajně odejmul veškerou možnost pozdějšího ověření tím, že z hodnotící zprávy odstranil cenovou nabídku předloženou vybraným uchazečem. V tomto ohledu – aniž by bylo třeba vyjadřovat se v projednávané věci k otázce, zda cena nabízená vybraným uchazečem byla mezi skutečnostmi, které veřejný zadavatel měl sdělit neúspěšným uchazečům – ze skutečností uplatněných v rámci diskuse vyplývá, že se žalobkyně s dotčenou cenou seznámit mohla. Z bodu 2.4 zprávy hodnotícího výboru totiž vyplývá, že žalobkyně, jakož i vybraný uchazeč nabídli stejnou cenu pro body 2 až 7 finanční nabídky a obdrželi nejvyšší známku 15 bodů. Cena nabízená vybraným uchazečem pro body 2 až 7 finanční nabídky tak jasně vychází ze zprávy hodnotícího výboru. Ostatně zpráva hodnotícího výboru, pokud jde o bod 1 finanční nabídky, uvádí cenu nabízenou žalobkyní, jakož i získanou známku. Ačkoli cena nabízená vybraným uchazečem není výslovně zmíněna, zpráva hodnotícího výboru uvádí známku, kterou obdržela. S ohledem na tyto skutečnosti bylo možno bez problémů vypočítat cenu nabízenou vybraným uchazečem pro bod 1 finanční nabídky, což EFSA uvádí v rámci druhého žalobního důvodu. Kromě toho Tribunál v rámci důkazního opatření přijatého na jednání ověřil (viz bod 16 výše), že cena uvedená ze strany EFSA v jeho písemnostech skutečně odpovídala ceně navržené vybraným uchazečem. Vzhledem k těmto všem skutečnostem se Tribunál domnívá, že i za předpokladu, že by se EFSA dopustil pochybení tím, že žalobkyni výslovně nesdělil cenu navrhovanou vybraným uchazečem, nemohlo toto pochybení mít dopad na legalitu rozhodnutí EFSA odmítnout nabídku žalobkyně a udělit dotčenou zakázku jinému uchazeči, jehož nabídka byla považována za lepší, jelikož žalobkyně mohla uvedenou cenu znát. Argumenty žalobkyně v tomto ohledu je tedy třeba zamítnout.

35 Zatřetí, pokud jde o zásadu řádné správy uvedenou žalobkyní, z judikatury vyplývá, že mezi záruky poskytnuté unijním právním řádem ve správních řízeních, patří mimo jiné zásada řádné správy, se kterou se pojí povinnost příslušného orgánu pečlivě a nestranně zkoumat všechny relevantní skutečnosti projednávaného případu (viz rozsudek Tribunálu ze dne 15. září 2011, CMB a Christof v. Komise, T-407/07, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 182, a citovaná judikatura). V projednávané věci nemohou argumenty uvedené žalobkyní v prvním žalobním důvodu, které v podstatě spočívají v kritice skutečnosti, že neměla přístup k hospodářské nabídce vybraného uchazeče, prokázat, že EFSA pečlivě a nestranně nezkoumal veškeré relevantní skutečnosti projednávaného případu. Při neexistenci podrobnějších důkazů je třeba zamítnout argumenty žalobkyně v tomto ohledu.

36 Konečně v rozsahu, v němž žalobkyně svými argumenty uvádí porušení nařízení č. 1049/2001, je třeba uvést, že v okamžiku podání žaloby na neplatnost ve věci T-339/10, nebyla na žádost o přístup k dokumentům vyjádřenou žalobkyní na základě uvedeného nařízení poskytnuta ze strany EFSA konečná odpověď, jak žalobkyně sama uvádí v bodě 10 žaloby. Odpověď na původní žádost však představuje pouze první zaujetí stanoviska, které zúčastněným osobám umožňuje vyzvat dotyčný orgán k přezkoumání dotčeného stanoviska. V důsledku toho může pouze opatření přijaté dotyčným orgánem, které má povahu rozhodnutí a nahrazuje v celém rozsahu předchozí stanovisko, vyvolávat právní účinky, jimiž mohou být dotčeny zájmy navrhovatelů, a tak být předmětem žaloby na neplatnost

(v tomto smyslu viz rozsudky Tribunálu ze dne 6. července 2006, Franchet a Byk v. Komise, T-391/03 a T-70/04, Sb. rozh. s. II-2023, bod 48, a ze dne 9. září 2009, Brink's Security Luxembourg v. Komise, T-437/05, Sb. rozh. s. II-3233, bod 71). Za těchto okolností žalobkyně nemůže namítat protiprávnost porušení nařízení č. 1049/2001 v rámci žaloby na neplatnost ve věci T-339/10.

37 Vzhledem ke všem těmto skutečnostem je třeba první žalobní důvod zamítnout.

– K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článku 100 finančního nařízení, porušení povinnosti uvést odůvodnění a zásad transparentnosti a práv na přístup k dokumentům

38 Žalobkyně kritizuje rozhodnutí EFSA zamítající žádost o přístup k nabídce vybraného uchazeče a ostatních uchazečů (viz bod 7 výše). Podle žalobkyně by přístup k technickým nabídkám uchazečů nijak nepostihl obchodní zájem. Neexistence přístupu k těmto dokumentům neumožňuje porozumět zprávě hodnotícího výboru. Mimoto skutečnost, že EFSA neuvedl cenu nabízenou vybraným uchazečem, zakládá podle žalobkyně nedostatek odůvodnění. Tribunál již uznal, že cena nabízená vybraným uchazečem představovala jednu z vlastností a jednu z výhod týkajících se vybrané nabídky.

39 EFSA popírá argumenty žalobkyně.

40 Úvodem je třeba konstatovat, že ačkoli žalobkyně uvádí zásadu transparentnosti a právo na přístup k dokumentům v názvu svého druhého žalobního důvodu, směřují argumenty uvedené v žalobě ke konstatování nedostatku odůvodnění z důvodu nesdělení nabídek jiných uchazečů a zejména vybraného uchazeče.

41 Zvláště žalobkyně v bodě 26 žaloby uvádí, že „[o]depření přístupu a skutečnost, že [… jí] hodnotící výbor [ne]předal […] nabídku vytvořenou podnikem vybraným v nabídkovém řízení, má za následek protiprávnost řízení, protože omezené důvody uvedené v hodnotící zprávě neumožňují zjistit významné rozdíly mezi oběma nabídkami a ověřit, že podmínky pozitivně hodnocené [hodnotícím výborem] jsou skutečně splněny". Kromě toho žalobkyně v bodě 27 žaloby uvádí, že „neuvedení ceny navrhované [vybraným uchazečem] má za následek to, že je zadávací řízení stiženo nedostatkem odůvodnění, protože počet bodů udělených pro tuto část podniku vybranému v nabídkovém řízení není uveden".

42 Z článku 100 odst. 2 finančního nařízení a z článku 149 prováděcích pravidel vyplývá, že veřejný zadavatel splní svoji povinnost uvést odůvodnění, jestliže nejdříve okamžitě sdělí všem odmítnutým uchazečům důvody odmítnutí jejich nabídky a posléze sdělí uchazečům, kteří podali přípustnou nabídku a kteří o to výslovně požádali, vlastnosti a výhody vybrané nabídky spolu se jménem úspěšného uchazeče ve lhůtě patnácti kalendářních dnů od obdržení písemné žádosti (rozsudek Tribunálu ze dne 10. září 2008, Evropaïki Dynamiki v. Komise, T-465/04, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 47, a Brink's Security Luxembourg v. Komise, bod 36 výše, bod 160).

43 Uvedený postup je v souladu s účelem povinnosti uvést odůvodnění stanovené v článku 296 SFEU, podle které musí z odůvodnění jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, aby se jednak zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a uplatnit svá práva, a jednak aby soud mohl vykonat svůj přezkum (rozsudek Evropaïki Dynamiki v. Komise, bod 42 výše, bod 48).

44 Kromě toho je třeba připomenout, že povinnost uvést odůvodnění musí být posuzována v závislosti na okolnostech případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů a zájmu, který mohou mít osoby, jimž je akt určen, nebo jiné osoby, kterých se akt bezprostředně a osobně dotýká, na získání vysvětlení (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 2. dubna 1998, Komise v. Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, Recueil, s. I-1719, bod 63 a citovaná judikatura).

45 V projednávané věci je třeba zaprvé uvést, že EFSA žalobkyni sdělil důvody odmítnutí její nabídky, vlastnosti a výhody nabídky vybraného uchazeče, jakož i jeho jméno, kopii hodnotící zprávy a kopii smlouvy podepsané s vybraným uchazečem (body 5 a 7 výše).

46 Zadruhé, pokud jde o tvrzenou okolnost, podle které bez přístupu k technické nabídce uchazeče není zpráva hodnotícího výboru srozumitelná, je třeba ji odmítnout jako neopodstatněnou. Ze zprávy hodnotícího výboru totiž vyplývá, že pro každé z dílčích kritérií technického hodnocení nabídek zjistila důvody pro udělení známek dotyčným uchazečům. Zvláště pokud jde o první dílčí kritérium technického hodnocení, které je předmětem třetího žalobního důvodu projednávané žaloby, poskytuje zpráva hodnotícího výboru dostatečně přesné údaje o kvalitě předložených nabídek, zejména nabídky vybraného uchazeče. Žalobkyně ostatně mohla před Tribunálem na základě zprávy hodnotícího výboru rozvinout argumenty týkající se na jedné straně komparativních výhod dotčených nabídek a na druhé straně nabídky předložené vybraným uchazečem.

47 Zatřetí, pokud jde o skutečnost, že EFSA nesdělil cenu nabídnutou vybraným uchazečem, a za předpokladu, že by byla tato cena součástí vlastností a výhod týkajících se vybrané nabídky, které byl veřejný zadavatel v projednávaném případě povinen sdělit podle čl. 100 odst. 2 finančního nařízení, ze skutečností uplatněných v rámci diskuse každopádně vyplývá, že se žalobkyně s dotčenou cenou mohla seznámit (viz bod 34 výše).

48 Vzhledem k těmto skutečnostem se Tribunál domnívá, že EFSA v projednávané věci splnil svou povinnost uvést odůvodnění vyplývající z čl. 100 odst. 2 finančního nařízení.

49 Každopádně, a v rozsahu, v němž argumenty žalobkyně, zejména odvolání se na zásadu transparentnosti, mohou být vykládány tak, že směřují ke zpochybnění samotného odepření přístupu k technickým a hospodářským nabídkám uchazečů, zvláště nabídce vybraného uchazeče, je třeba připomenout, že zásada transparentnosti uvedená v čl. 89 odst. 1 finančního nařízení musí být uplatňována v souladu se zásadami ochrany veřejného zájmu, oprávněných obchodních zájmů veřejných nebo soukromých podniků a korektní hospodářské soutěže, které odůvodňují možnost upustit od sdělení některých informací vyloučenému uchazeči – je-li to nezbytné pro zajištění dodržení těchto požadavků – stanovenou v čl. 100 odst. 2 druhém pododstavci finančního nařízení (rozsudek Tribunálu ze dne 10. prosince 2009, Antwerpse Bouwwerken v. Komise, T-195/08, Sb. rozh. s. II-4439, bod 84). Právě v tomto rámci stanoví čl. 100 odst. 2 první pododstavec finančního nařízení případné pouhé sdělení vlastností a výhod týkajících se vybrané nabídky, jakož i jméno uchazeče, kterému byla zakázka udělena. Článek 100 odst. 2 první pododstavec finančního nařízení nestanoví sdělení celé nabídky vybraného uchazeče (v tomto smyslu viz usnesení Soudního dvora ze dne 13. ledna 2012, Evropaïki Dynamiki v. EEA, C-462/10 P, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí, bod 39, a citovaná judikatura). Kromě toho je třeba připomenout, že v projednávané věci EFSA poskytl žalobkyni důvody odmítnutí její nabídky, vlastnosti a výhody nabídky vybraného uchazeče, jeho jméno, kopii hodnotící zprávy a kopii smlouvy podepsané s vybraným uchazečem. Vzhledem k těmto skutečnostem se Tribunál domnívá, že EFSA splnil svou povinnost transparentnosti stanovenou v čl. 89 odst. 1 finančního nařízení. Pokud jde konkrétně o hospodářskou nabídku vybraného uchazeče, je třeba připomenout, že se žalobkyně mohla seznámit s touto nabídkou z dokumentů poskytnutých ze strany EFSA (viz bod 34 výše).

50 Konečně a v rozsahu, v němž argumenty žalobkyně mohou být vyloženy tak, že uplatňují porušení nařízení č. 1049/2001, je třeba je odmítnout ze stejných důvodů, jako jsou důvody uvedené v bodě 36 výše.

51 Vzhledem ke všem těmto skutečnostem, je třeba druhý žalobní důvod zamítnout jako neopodstatněný.

– K třetímu důvodu, vycházejícímu z porušení článku 100 finančního nařízení, porušení zadávací dokumentace a z nedostatku odůvodnění

52 Žalobkyně kritizuje srovnávací hodnocení učiněné mezi její nabídkou a nabídkou vybraného uchazeče, pokud jde o první dílčí kritérium technického hodnocení. Zvláště žalobkyně zdůrazňuje, že disponuje značným počtem vozidel ve srovnání s vybraným uchazečem, ačkoli technické hodnocení v tomto ohledu je identické. Kromě toho se hodnotící výbor údajně chybně domníval, že žalobkyně poskytla málo informací na jedné straně o účinném sledování letů a na druhé straně o flexibilitě služby a její přidané hodnotě pro cestující. Žalobkyně rovněž kritizuje nabídku vybraného uchazeče z hlediska italské právní úpravy použitelné na dotčené služby. Zvláště má žalobkyně za to, že závazek vybraného uchazeče parkovat vozidlo trvale v blízkosti parkoviště EFSA je nezákonný, jelikož zaprvé k parkování pronajatých vozidel může docházet pouze na povoleném místě odstavení a zadruhé záruka trvalé disponibility vozidla je údajně v rozporu s povinností reagovat na poptávku soukromých zákazníků. Žalobkyně v tomto ohledu zdůrazňuje, že Tribunál uznal, že podmínky stanovené ve vyhlášení veřejné zakázky nemohou uchazeče podněcovat k porušení vnitrostátních právních předpisů. Konečně hodnotící výbor údajně nevzal v úvahu skutečnost, že žalobkyně má uzavřenu dohodu o partnerství k zajištění služeb v jakémkoli městě na italském území. Skutečnosti uvedené ve zprávě hodnotícího výboru jsou tudíž údajně stiženy nedostatkem odůvodnění.

53 EFSA popírá argumenty žalobkyně.

54 Úvodem je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury má zadavatel širokou posuzovací pravomoc ohledně skutečností, jež musí být zohledněny pro účely přijetí rozhodnutí o zadání zakázky v zadávacím řízení, a přezkum Tribunálu se musí omezit na ověření dodržení procesních pravidel a pravidel týkajících se odůvodnění, jakož i věcné správnosti skutkových zjištění, neexistence zjevně nesprávného posouzení a zneužití pravomoci (rozsudky Tribunálu ze dne 27. září 2002, Tideland Signal v. Komise, T-211/02, Recueil, s. II-3781, bod 33, ze dne 6. července 2005, TQ3 Travel Solutions Belgium v. Komise, T-148/04, Sb. rozh. s. II-2627, bod 47, a ze dne 20. května 2009, VIP Car Solutions v. Parlament, T-89/07, Sb. rozh. s. II-1403, bod 56).

55 V projednávané věci se první dílčí kritérium technického hodnocení týkalo způsobu provedení služby vhodného vozového parku, disponibility a flexibility služby, jakož i sledování letů. Vybraný uchazeč obdržel známku o 7 bodů (z 25) vyšší než byla známka žalobkyně.

56 Pokud jde o žalobkyni, hodnotící výbor zjistil, že navrhovaný vozový park je velmi kvalitní, s počtem vozů přesahujícím požadovaný počet vozů a se stálou disponibilitou. Pokud jde o účinné sledování letů, flexibility služby a přidané hodnoty pro cestující (pomoc cestujícím v případě zpoždění, v případě ztráty zavazadel a v případě odkloněného letu), hodnotící výbor rovněž zmínil nedostatek zaslaných informací.

57 Co se týče vybraného uchazeče, hodnotící výbor rovněž zjistil, že navrhovaný vozový park je velmi kvalitní, s počtem vozů přesahujícím požadovaný počet vozů a se stálou disponibilitou. Hodnotící výbor mimoto zdůraznil vysokou flexibilitu a vysokou disponibilitu navrhované služby. Zvláště výbor uvedl existenci sdružující dohody zajišťující pracovní pohotovost řidičů na jiných místech jako jsou Lombardie (Itálie) a Parma (Itálie), stálou přítomnost vozidla v blízkosti parkoviště EFSA, pomoc v případě ztráty zavazadel, existenci technického kontaktu pro stálou údržbu programového vybavení a závazek stálého a systematického sledování letů.

58 Zaprvé, pokud jde o hodnocení vozového parku, je nesporné, že jak žalobkyně, tak vybraný uchazeč disponují počtem vozů přesahujícím počet vozů, který byl požadován v zadávací dokumentaci. Za těchto podmínek nemůže mít skutečnost, že žalobkyně případně disponuje větším vozovým parkem než jaký má vybraný uchazeč, žádný vliv na srovnávací hodnocení nabídek v tomto ohledu.

59 Zadruhé, pokud jde o skutečnost, že hodnotící výbor údajně chybně uvedl, že žalobkyně poskytla málo informací, pokud jde o účinné sledování letů, je třeba uvést, že nabídka žalobkyně, kterou zdůrazňuje ve svých písemnostech na podporu svých argumentů, zněla takto:

„Cosepuri disponuje novým programovým vybavením, které může být propojeno s webovými stránkami hlavních italských letišť za účelem přenosu, v reálném čase, informací týkajících se odletů a příletů vnitrostátních a mezinárodních letů. Díky tomu jsou naši operátoři operační centrály EFSA zapojení do distribuce služeb schopni sledovat a ověřovat příletové a odletové časy na letištích, která jsou předmětem udělené zakázky. Tímto způsobem může Cosepuri předvídat případná zpoždění nebo odklonění letů, pokud dojde k neočekávaným povětrnostním problémům, neočekávaným stávkám nebo mechanickým problémům."

60 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že nabídka žalobkyně skutečně nebyla dostatečně rozepsána, jak v podstatě uvedl hodnotící výbor. Nabídka žalobkyně se omezila na tvrzení, že disponuje systémem sledování letů, aniž upřesnila technické vlastnosti takového systému. Kromě toho nabídka žalobkyně uvedla, že nové programové vybavení, které používá (jehož jméno nebylo v pasáži, již citovala, zmíněno) „může být" propojeno s webovými stránkami hlavních italských letišť, bez bližšího upřesnění. Vzhledem k těmto skutečnostem nic neumožňuje se domnívat, že se hodnotící výbor dopustil zjevně nesprávného posouzení tím, že měl za to, že žalobkyně poskytla málo informací o účinném sledování letů.

61 Zatřetí, pokud jde o skutečnost, že hodnotící výbor údajně nesprávně usoudil, že žalobkyně poskytla málo informací o flexibilitě služby a přidané hodnotě pro cestující, je třeba uvést, že se žalobkyně ve své nabídce, jak uvádí ve svých písemnostech, omezila na tvrzení, že pro EFSA bude přidělena operační centrála a že v tomto ohledu bude jmenována odpovědná osoba, jakož i náhradník v případě nepřítomnosti. Jak však hodnotící výbor uvedl ve své zprávě, žalobkyně neposkytla žádný poznatek, který by umožňoval s větším předstihem posoudit flexibilitu navrhované služby. Zvláště nebyl předložen žádný poznatek týkající se pomoci cestujícím v případě zpoždění, ztráty zavazadel a odkloněného letu, což bylo uvedeno hodnotícím výborem v jeho zprávě, přičemž žalobkyně to nepopírá. Za těchto podmínek nic neumožňuje domnívat se, že se hodnotící výbor dopustil zjevně nesprávného posouzení tím, že se domníval, že žalobkyně poskytla málo informací, pokud jde o flexibilitu služby a přidanou hodnotu pro cestující.

62 Začtvrté, pokud jde o skutečnost, že hodnotící výbor údajně nevzal v úvahu skutečnost, že žalobkyně má uzavřenu dohodu o partnerství k zajištění služeb v jakémkoli městě na italském území, je třeba uvést, že tvrzení žalobkyně v tomto ohledu není skutkově podloženo. Jak totiž správně uvádí EFSA ve svých písemnostech, se žalobkyně v úvodu své nabídky omezila na údaj, že vytvořila nové podniky činné pouze v regionech Emilia-Romagna (Itálie) a Toskánsko (Itálie), aniž podala bližší upřesnění stran služeb skutečně nabízených těmito podniky i dotyčných území. Kromě toho nabídka žalobkyně krátce zmínila, rovněž v úvodu, možnost zákazníků uskutečnit prostřednictvím pronajímací služby nazvané „Busclick" rezervace ve „všech městech". Kromě nedostatečného upřesnění ohledně nabízené služby, z této prezentace jasně nevyplývá, že se výrazy „všechna města" týkají zeměpisné lokalizace navrhovaných služeb nebo lokalizace zákazníků, kteří používají dotčené služby. Z toho vyplývá, že se EFSA nemohl účinně opírat o kusé informace, aby z nich mohl vyvodit, že žalobkyně mohla účinně poskytnout své služby „v jakémkoli městě nacházejícím se na italském území", jak však žalobkyně tvrdí ve svých písemnostech.

63 Zapáté, pokud jde o skutečnost, že nabídka vybraného uchazeče je neslučitelná s italskou právní úpravou, za předpokladu, že by byl výklad uvedené právní úpravy podaný žalobkyní správný, je nejprve třeba uvést, že zadávací dokumentace nestanoví jako technickou podmínku zaparkování jednoho nebo více vozidel v blízkosti EFSA. V projednávané věci se tudíž nelze domnívat, že podmínky stanovené ve vyhlášení veřejné zakázky podněcovaly uchazeče k porušování vnitrostátních právních předpisů použitelných na dotčenou smlouvu. Dále, jak správně uvádí EFSA ve svých písemnostech, mohla být nabídka vybraného uchazeče vykládána tak, že znamená, že uchazeč

disponuje nebo bude disponovat povoleným místem stání v blízkosti EFSA. Konečně, pokud jde o tvrzenou okolnost, že závazek zaparkovat vozidlo v blízkosti EFSA nereaguje na poptávku soukromých zákazníků, stačí konstatovat, že hodnotící výbor pouze uvedl závazek vybraného uchazeče, že vozidlo bude zaparkováno v blízkosti EFSA. Tento závazek možná může být vykládán v tom smyslu, že pokud si soukromý zákazník zarezervuje dotčené vozidlo, zavazuje se uchazeč ho nahradit. Z tohoto závazku každopádně nelze vyvodit, že dotčené vozidlo případně nemůže být poskytnuto jiným zákazníkům než EFSA. Vzhledem k těmto skutečnostem neumožňují argumenty žalobkyně mít za to, že zpráva hodnotícího výboru je stižena zjevně nesprávným posouzením. Kromě toho i za předpokladu, že by se hodnotící výbor dopustil zjevně nesprávného posouzení, nic neumožňuje se domnívat, že by známka vybraného uchazeče byla nezbytně nižší o více než 1,62 bodu (z 25), pokud jde o první dílčí kritérium technického hodnocení, což by žalobkyni umožnilo dosáhnout lepší celkovou známku. V tomto ohledu je třeba připomenout, že zadávací dokumentace nestanovila jako technickou podmínku parkování jednoho nebo více vozidel v blízkosti EFSA.

64 Vzhledem ke všem výše uvedeným poznatkům je třeba třetí žalobní důvod zamítnout jako neopodstatněný.

65 Ze všech výše uvedených skutečností vyplývá, že návrhová žádání směřující ke zrušení musejí být zamítnuta v plném rozsahu.

K návrhovým žádáním na náhradu škody

66 Žalobkyně tvrdí, že vzhledem k protiprávnosti, kterou se vyznačovalo jednání EFSA, musí být EFSA uložena povinnost nahradit žalobkyni škodu vzniklou na základě výdajů vynaložených na účast v nabídkovém řízení a na základě ušlého zisku a tato částka by neměla být nižší než 10 % protiplnění za službu, pro niž byla veřejná zakázka vyhlášena, s navýšením o zákonné úroky běžící ode dne, kdy byla služba zadána až do zaplacení dlužných částek.

67 EFSA úvodem tvrdí, že žaloba není v souladu s čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu a každopádně popírá argumenty žalobkyně.

68 Je třeba připomenout, že vznik mimosmluvní odpovědnosti Unie a uplatnění práva na náhradu způsobené újmy podle čl. 340 druhého pododstavce SFEU závisí na splnění souhrnu podmínek týkajících se protiprávnosti jednání vytýkaného orgánům, skutečné existence škody a existence příčinné souvislosti mezi tímto jednáním a uplatňovanou škodou. Vzhledem k tomu, že všechny tři podmínky odpovědnosti stanovené v čl. 340 druhém pododstavci SFEU musejí být splněny kumulativně, stačí k zamítnutí žaloby na náhradu škody skutečnost, že jedna z těchto podmínek nebyla splněna. Kromě toho neexistuje žádná povinnost, aby byly podmínky odpovědnosti orgánu přezkoumány v určeném pořadí (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 18. března 2010, Trubowest Handel a Makarov v. Rada a Komise, C-419/08 P, Sb. rozh. s. I-2259, body 40 až 42, a citovaná judikatura).

69 Jak vyplývá z úvah týkajících se návrhových žádání směřujících ke zrušení, v projednávané věci nevedlo zkoumání žalobních důvodů a argumentů žalobkyně ke zjištění žádné protiprávnosti. Z toho vyplývá, že podmínka týkající se protiprávnosti jednání vytýkaného EFSA není splněna.

70 Jelikož jedna ze tří podmínek vzniku mimosmluvní odpovědnosti Unie není splněna, vyplývá z toho, že návrh na náhradu škody musí být zamítnut jako neopodstatněný. Není tedy nezbytné určit, zda návrh na náhradu škody odpovídá požadavkům přesnosti vyplývajícím z čl. 21 prvního pododstavce statutu Soudního dvora použitelného na řízení před Tribunálem na základě čl. 53 prvního pododstavce téhož statutu a čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu.

71 Ze všech předcházejících úvah vyplývá, že žaloba ve věci T-339/10 musí být zamítnuta v plném rozsahu, aniž je třeba vyhovět návrhu na organizační procesní opatření, který podala žalobkyně, směřující k obdržení kopie technické nabídky vybraného uchazeče, jelikož Tribunál považuje věc na základě přezkumu spisu za dostatečně objasněnou.

2. *K žalobě ve věci T-532/10*

K přípustnosti žaloby

72 EFSA tvrdí, že žaloba ve věci T-532/10 musí být prohlášena za nepřípustnou, jelikož je její předmět totožný s předmětem žaloby ve věci T-339/10.

73 Žalobkyně popírá argumenty EFSA.

74 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že předmětem žaloby ve věci T-339/10 je zrušení rozhodnutí EFSA odmítnout nabídku žalobkyně a udělit dotčenou zakázku jinému uchazeči, jehož nabídka byla považována za lepší (viz bod 29 výše). Předmětem žaloby ve věci T-532/10 je zrušení rozhodnutí EFSA ze dne 15. září 2010 odepírajícího přístup k některým dokumentům (viz bod 19 výše). Z toho vyplývá, že žaloby T-339/10 a T-532/10 nemají stejný předmět.

75 Argumenty EFSA tedy musejí být odmítnuty a žaloba ve věci T-532/10 musí být prohlášena za přípustnou.

K přípustnosti druhého bodu návrhových žádání

76 V druhém bodu návrhových žádání ve věci T-532/10 žalobkyně Tribunálu navrhuje, aby nařídil EFSA „předložit důvěrné dokumenty“. V tomto ohledu je třeba se domnívat, že žalobkyně Tribunálu navrhuje, aby EFSA nařídil poskytnout přístup k dotčeným dokumentům.

77 Je však třeba připomenout, že Tribunál nemá pravomoc vydávat soudní příkazy unijním orgánům (viz zejména usnesení Tribunálu ze dne 12. listopadu 1996, SDDDA v. Komise, T-47/96, Recueil, s. II-1559, bod 45, a rozsudek Tribunálu ze dne 9. září 1999, UPS Europe v. Komise, T-127/98, Recueil, s. II-2633, bod 50). V souladu s článkem 264 SFEU má totiž Tribunál toliko možnost zrušit napadený akt. Poté je dotčený orgán na základě článku 266 SFEU povinen přijmout opatření, která vyplývají z rozsudku Tribunálu (rozsudek Tribunálu ze dne 24. ledna 1995, Ladbroke Racing v. Komise, T-74/92, Recueil, s. II-115, bod 75).

78 Druhý bod návrhových žádání ve věci T-532/10 musí být tudíž prohlášen za nepřípustný.

K věci samé

79 Žalobkyně vznáší na podporu své žaloby jediný žalobní důvod, vycházející z porušení článku 100 finančního nařízení, nařízení č. 1049/2001, povinnosti uvést odůvodnění a zásad transparentnosti a práva na přístup k dokumentům, jakož i ze zneužití pravomoci.

80 Úvodem žalobkyně připomíná skutkové a právní okolnosti uvedené v rámci druhého žalobního důvodu žaloby ve věci T-339/10. Zvláště žalobkyně v podstatě tvrdí, že nedostatek transparentnosti, který se prokázal u EFSA, a nedostatek odůvodnění dokumentů, které byly žalobkyni poskytnuty, ji neumožnily ověřit, zda byl dodržen postup a zda vybraná nabídka je lepší. V rámci repliky dále žalobkyně tvrdí, že odpověď zaslaná ze strany EFSA dne 15. září 2010 byla obdržena po lhůtě 15 dnů stanovené v čl. 149 odst. 2 a 3 prováděcích pravidel. Pokud jde o právo na přístup k dotčeným dokumentům, žalobkyně v podstatě tvrdí, že dokumenty předložené uchazečem v rámci nabídkového řízení spadají do

srovnávacího posouzení této nabídky s nabídkou ostatních uchazečů. Právo na důvěrnost vybraného uchazeče je podle ní druhořadá ve vztahu k právům ostatních uchazečů na obhajobu. Zvláště žalobkyně kritizuje skutečnost, že neměla přístup k hospodářské nabídce předložené vybraným uchazečem. To zakládá nedostatek odůvodnění a zjevně nesprávné posouzení. Rozhodnutí EFSA ze dne 15. září 2010 podle žalobkyně neumožňuje konkrétně určit, jaká škoda by mohla být způsobena know-how vybraného uchazeče, kdyby byl povolen přístup k jeho nabídce. Odepření přístupu rovněž zakládá zneužití pravomoci. Přístup EFSA, který chrání pouze zájmy vybraného uchazeče, podle ní není v souladu s kritérii neutrality a nestrannosti, která by měla převládat. Kromě toho přístup použitý v projednávané věci EFSA poskytuje časovou výhodu vybranému uchazeči a je v rozporu s volným pohybem služeb, svobodou usazování a pravidly transparentnosti v oblasti veřejných zakázek. Pokud jde o skutečnost uvedenou EFSA, že nařízení č. 1049/2001 nemělo být použito, žalobkyně dodává, že podmínky vyhlášení veřejné zakázky musejí zajistit, aby byl uchazeč vybrán na základě objektivních kritérií a nabídkové řízení se konalo při dodržení pravidel stanovených při jeho zahájení. V projednávané věci podle žalobkyně EFSA stále odkazoval na nařízení č. 1049/2001 jako na nařízení představující referenční normativní rámec.

81 EFSA popírá argumenty žalobkyně. Zvláště pokud jde konkrétně o právo na přístup k dotčeným dokumentům, EFSA tvrdí, že nařízení č. 1049/2001 je nepoužitelné a je třeba odkazovat na ustanovení finančního nařízení.

82 Úvodem je třeba připomenout, že EFSA v rozhodnutí ze dne 15. září 2010 (viz bod 11 výše) uvedl čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001 a čl. 100 odst. 2 finančního nařízení.

83 Zaprvé v rozsahu, v němž žalobkyně některými svými argumenty uvádí porušení finančního nařízení, je třeba je odmítnout ze stejných důvodů jako jsou důvody uvedené v rámci žaloby ve věci T-339/10 (viz body 32 až 35 a 40 až 49 výše).

84 Co se týče argumentů žalobkyně, že odpověď zaslaná ze strany EFSA dne 15. září 2010 byla podle žalobkyně doručena po lhůtě 15 dnů stanovené v čl. 149 odst. 2 a 3 prováděcích pravidel, a bez potřeby vyjádřit se k pozdnímu uvedení těchto argumentů předložených ve stadiu repliky, tyto argumenty jsou zjevně neopodstatněné. Článek 149 odst. 2 a 3 prováděcích pravidel má zejména, jako navázání na čl. 100 odst. 2 finančního nařízení, za cíl umožnit odmítnutým uchazečům obdržet nejpozději do 15 kalendářních dní ode dne obdržení písemné žádosti údaje o důvodech odmítnutí jejich nabídky, vlastnostech a výhodách přijaté nabídky i jméno uchazeče, kterému byla zakázka přidělena. V projednávané věci je však nesporné, že EFSA sdělil žalobkyni dne 31. května 2010 (viz bod 5 výše), tedy dokonce před tím, než se žalobkyně obrátila na EFSA, důvody, ze kterých její nabídka nebyla přijata, srovnání mezi její nabídkou a nabídkou vybraného uchazeče a jeho jméno. Kromě toho žalobkyně rovněž v návaznosti na svou žádost a ve lhůtách stanovených nařízením č. 1049/2001 podle žalobkyně obdržela kopii hodnotící zprávy a smlouvy podepsané s vybraným uchazečem (viz bod 7 výše), dokumenty, které nejsou uvedeny v čl. 149 odst. 2 a 3 prováděcích pravidel. Vzhledem k těmto skutečnostem se Tribunál domnívá, že EFSA splnil své povinnosti, které má podle čl. 149 odst. 2 a 3 prováděcích pravidel. Pokud jde o argument žalobkyně, podle kterého poznatky předložené ze strany EFSA neumožnily porozumět odůvodnění EFSA udělit zakázku jinému uchazeči, pojí se s argumentem již uvedeným v rámci druhého žalobního důvodu žaloby ve věci T-339/10 a musí být odmítnut z týchž důvodů (viz body 40 až 49 výše).

85 Zadruhé, pokud jde o argument EFSA směřující k nepoužitelnosti nařízení č. 1049/2001 v projednávané věci, je třeba ho odmítnout. I za předpokladu, že – jak tvrdí EFSA – by čl. 100 odst. 2 finančního nařízení obsahoval zvláštní pravidlo v oblasti přístupu k dokumentům, je totiž nesporné, že nařízení č. 1049/2001 a finanční nařízení mají různé cíle a neobsahují ustanovení výslovně stanovící přednost jednoho před druhým. Je tudíž třeba zajistit, aby každé z těchto nařízení bylo použito navzájem slučitelným způsobem, a umožnit tak jejich soudržné uplatnění. Kromě toho je třeba uvést, že v projednávané věci EFSA výslovně vycházel zejména z nařízení č. 1049/2001, aby odepřel přístup k dotčeným dokumentům.

86 Zatřetí, pokud jde o konkrétně o uplatnění nařízení č. 1049/2001 v projednávané věci, je třeba připomenout, že uvedené nařízení podle prvního bodu svého odůvodnění vychází z vůle vyjádřené v čl. 1 druhém pododstavci EU, vloženém Amsterodamskou smlouvou, zahájit novou etapu v procesu vytváření stále užšího svazku mezi národy Evropy, v němž jsou rozhodnutí přijímána co nejotevřeněji a co nejblíže občanům. Jak se připomíná v druhém bodě odůvodnění uvedeného nařízení, právo na přístup veřejnosti k dokumentům orgánů souvisí s demokratickou povahou těchto orgánů (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 21. července 2011, Švédsko v. MyTravel a Komise, C-506/08 P, Sb. rozh. s. I-6237, bod 72 a citovaná judikatura).

87 Proto je účelem nařízení č. 1049/2001, jak uvádí jeho čtvrtý bod odůvodnění a jeho článek 1, v co nejvyšší míře posílit právo veřejnosti na přístup k dokumentům orgánů (viz rozsudek Švédsko v. MyTravel a Komise, bod 86 výše, bod 73 a citovaná judikatura).

88 Je sice pravda, že toto právo i nadále podléhá některým omezením vycházejícím z důvodů veřejného či soukromého zájmu. Konkrétně řečeno, uvedené nařízení v souladu s jedenáctým bodem svého odůvodnění v článku 4 stanoví režim výjimek, v jehož rámci orgány odepřou přístup k dokumentu, pokud by jeho zpřístupnění vedlo k porušení jednoho ze zájmů chráněných tímto článkem (viz rozsudek Švédsko v. MyTravel a Komise, bod 86 výše, bod 74 a citovaná judikatura).

89 Avšak vzhledem k tomu, že se uvedené výjimky odchylují od zásady co nejširšího zpřístupnění dokumentů veřejnosti, musí být vykládány a použity restriktivně (viz rozsudek Švédsko v. MyTravel a Komise, bod 86 výše, bod 75 a citovaná judikatura).

90 Pokud se tedy dotyčný orgán rozhodne nezpřístupnit dokument, o jehož zpřístupnění byl požádán, je v zásadě povinen vysvětlit, jak by mohl přístup k tomuto dokumentu konkrétně a skutečně ohrozit zájem chráněný výjimkou stanovenou v článku 4 nařízení č. 1049/2001, na kterou se tento orgán odvolává. Kromě toho musí být riziko takového ohrožení důvodně předvídatelné, nikoli čistě hypotetické (viz rozsudek Švédsko v. MyTravel a Komise, bod 86 výše, bod 76 a citovaná judikatura). V tomto ohledu dotyčný orgán Společenství v zásadě může své rozhodnutí opřít o obecné domněnky použitelné na některé kategorie dokumentů, protože na žádosti o zpřístupnění týkající se dokumentů téže povahy je možno použít podobné obecné úvahy (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 29. června 2010, Komise v. Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, Sb. rozh. s. I-5885, body 53 a 54 a citovaná judikatura).

91 Kromě toho za předpokladu uvedeného v čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001 musí orgán posoudit, zda neexistuje převažující veřejný zájem odůvodňující zpřístupnění daného dokumentu (rozsudek Tribunálu ze dne 19. ledna 2010, Co-Frutta v. Komise, T-355/04 a T-446/04, Sb. rozh. s. II-1, bod 123; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek Soudního dvora ze dne 1. července 2008, Švédsko a Turco v. Rada, C-39/05 P a C-52/05 P, Sb. rozh. s. I-4723, bod 49).

92 V projednávané věci je třeba připomenout, že po přezkumu dotčených dokumentů EFSA částečně vyhověl žádosti o přístup podané žalobkyní tím, že jí poskytl kopii hodnotící zprávy a smlouvu podepsanou s vybraným uchazečem (viz bod 7 výše). Poskytnutí těchto dokumentů se pojí s předchozím sdělením, uskutečněným na základě finančního nařízení, důvodů odmítnutí nabídky žalobkyně, vlastností a výhod nabídky vybraného uchazeče, jakož i jeho jména (viz bod 5 výše).

93 Odmítnutí EFSA poskytnout některé dokumenty se konkrétně týká nabídek předložených ostatními uchazeči v rámci dotčeného nabídkového řízení. EFSA v tomto ohledu uvedl výjimku stanovenou v čl. 4 odst. 2 první odrážce nařízení č. 1049/2001 týkající se ochrany obchodních zájmů určené fyzické nebo právnické osoby.

94 Z písemností předložených Tribunálu vyplývá, že žalobkyně napadá konkrétně rozhodnutí EFSA neposkytnout jí přístup k nabídce vybraného uchazeče. Zvláště žalobkyně ve svých písemnostech uvádí, že se její žádost o přístup týkala „prvků nabídky podané [vybraným uchazečem] relevantních

pro účely dotčeného zadání“. Kromě toho žalobkyně uvedla, že odepření přístupu k nabídce vybraného uchazeče je „předmětem tohoto řízení“. Návrhová žádání žalobkyně ve věci T-532/10 je tak třeba vyložit jako návrhová žádání směřující ke zrušení rozhodnutí EFSA ze dne 15. září 2010 v rozsahu, v němž jí odpírá přístup k nabídce vybraného uchazeče.

95 Zaprvé je třeba konstatovat, že dokumenty, pro něž je uplatňována výjimka mohou spadat do působnosti výjimky týkající se ochrany obchodních zájmů. To vyplývá zejména z hospodářských a technických prvků, které obsahují nabídky uchazečů.

96 Zadruhé je třeba ověřit, zda EFSA zkoumal, zda zpřístupnění dokumentů spadajících do působnosti výjimky týkající se ochrany obchodních zájmů konkrétně a skutečně porušuje chráněný zájem.

97 EFSA v rozhodnutí ze dne 15. září 2010 zdůrazňuje skutečnost, že pravidla, podle kterých jsou nabídky napsány, použitý jazyk, typická prezentace a know-how podniků týkající se přípravy nabídek jsou specifické a znamenají investice do financí a lidských zdrojů. EFSA uvedl, že tento závěr v projednávané věci platí, jelikož bylo velmi důležité, aby nabízené služby odpovídaly potřebám EFSA. V důsledku toho měli uchazeči legitimní zájem zabránit tomu, aby dotčené dokumenty nebyly zpřístupněny veřejnosti, a tím méně skutečným nebo potenciálním konkurentům. Pokud jde o poslední bod, EFSA dodal, že služby, kterých se týkalo dotčené nabídkové řízení, mohou být nabídnuty jiným entitám nebo podnikům, dokonce v budoucnosti i samotnému EFSA.

98 Ze znění použitého v rozhodnutí ze dne 15. září 2010 vyplývá, že EFSA měl za to, že existuje obecná domněnka, podle které přístup uchazečů k nabídkám jiných uchazečů v zásadě porušuje chráněný zájem.

99 V tomto ohledu je nejprve třeba uvést, že zadávací dokumentace obsahovala zvláštní požadavky EFSA, což zahrnovalo odpověď uchazečů uzpůsobenou dotčeným potřebám, což EFSA v zásadě správně uvedl v rozhodnutí ze dne 15. září 2010. To ostatně vyplývá z nabídky podané žalobkyní, přiložené k žalobě v rámci projednávaného sporu. Ta je strukturovaná tak, aby odpovídala vyhlášení veřejné zakázky EFSA, spočívá na konkrétní prezentaci a obsahuje údaje týkající se podniku, které umožňují zdůraznit jeho odbornost. V tomto kontextu je třeba mít za to, že svými zvláštními klauzulemi, použitou prezentací a zdůrazněnou odborností vykazují dotčené nabídky zvláštní know-how uchazečů a přispívají k výjimečnosti a atraktivitě jejich nabídek v rámci takového nabídkového řízení, jako je řízení v projednávané věci, jehož cílem bylo vybrat nabídku na základě zejména srovnávacího zkoumání předložených nabídek (pokud jde o výzvu k předkládání návrhů, v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 21. října 2010, Agapiou Joséphidès v. Komise a EACEA, T-439/08, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 127). Jak EFSA rovněž uvedl ve svém rozhodnutí, služby dotčené v projednávané věci mohou být nabídnuty jiným entitám, ba i samotnému EFSA, jelikož se smlouva uzavřená s vybraným uchazečem týká určeného období. Nelze tak vyloučit, že žalobkyně bude znovu soutěžit s ostatními uchazeči, a zvláště s vybraným uchazečem, vyhlásí-li EFSA novou veřejnou zakázku týkající se podobných služeb. Nabídka uchazečů a zvláště nabídka vybraného uchazeče tedy nemůže být sdělena skutečným nebo potenciálním konkurentům, jak správně uvedl EFSA ve svém rozhodnutí.

100 Dále je třeba zdůraznit, že ochrana nabídek uchazečů před jinými uchazeči je soudržná s relevantními ustanoveními finančního nařízení, zejména s jeho čl. 100 odst. 2, na který EFSA rovněž odkázal v rozhodnutí ze dne 15. září 2010, který nestanoví zpřístupnění předložených nabídek, včetně případů, kdy o ně písemně požádají odmítnutí uchazeči (pokud jde o zpřístupnění vybrané nabídky, viz usnesení Evropaïki Dynamiki v. AEE, bod 49 výše, bod 39 a citovaná judikatura). Toto omezení je inherentní cíli unijních pravidel v oblasti veřejných zakázek, který spočívá na nenarušené hospodářské soutěži. K dosažení tohoto cíle je třeba, aby zadavatelé nezveřejňovali žádné informace týkající se řízení o zadání veřejných zakázek, jejichž obsah by mohl být použit k narušení soutěže, ať již v probíhajících nebo v předchozích řízeních o zadání zakázky. Kromě toho jsou řízení o zadání veřejných zakázek jak podle jejich povahy, tak podle systému unijní právní úpravy v dané oblasti založena na vztahu důvěry

mezi zadavateli a hospodářskými subjekty, které se těchto řízení účastní. Tyto hospodářské subjekty musejí mít možnost sdělovat těmto zadavatelům v rámci řízení o zadání zakázky veškeré užitečné informace bez obavy z toho, že zadavatelé sdělí třetím osobám informace, jejichž zveřejnění by mohlo uvedené subjekty poškodit (obdobně viz rozsudek Soudního dvora ze dne 14. února 2008, Varec, C-450/06, Sb. rozh. s. I-581, body 34 až 36). Rovněž je třeba zdůraznit, že vzhledem k ustanovením čl. 100 odst. 2 finančního nařízení mohou být odmítnutým uchazečům sděleny vlastnosti a výhody přijaté nabídky i jméno uchazeče, kterému byla zakázka přidělena.

101 Ze všech těchto skutečností vyplývá, že se EFSA nedopustil pochybení tím, že se v podstatě domníval, že existuje obecná domněnka, podle které přístup uchazečů k nabídkám jiných uchazečů v zásadě porušuje chráněný zájem. Žádný poznatek předložený žalobkyní neumožňuje se domnívat, že v projednávané věci tato domněnka neplatila pro dokumenty, jejichž zpřístupnění bylo požadováno.

102 Pokud jde konkrétně o hospodářskou nabídku předloženou vybraným uchazečem, ohledně níž žalobkyně kritizuje skutečnost, že neznala její obsah, je třeba dále připomenout, že – jak bylo uvedeno v rámci věci T-339/10 – žalobkyně se s touto nabídkou mohla seznámit na základě dokumentů poskytnutých ze strany EFSA (viz bod 34 výše). Rovněž je třeba odmítnout argument žalobkyně v tomto ohledu, podle kterého je rozhodnutí EFSA stiženo nedostatkem odůvodnění nebo podle kterého se EFSA dopustil zjevně nesprávného posouzení.

103 Zatřetí žalobkyně Tribunálu nepředložila žádný podrobný argument, který by prokazoval, že se EFSA dopustil pochybení tím, že se domníval, že neexistuje převažující veřejný zájem odůvodňující zpřístupnění daného dokumentu na základě čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001. Každopádně EFSA správně v rozhodnutí ze dne 15. září 2010 uvedl, že zájem žalobkyně na zveřejnění a transparentnosti byl v projednávané věci plně uspokojen poskytnutím dokumentů uvedených v bodech 5 a 7 výše. Pokud jde o porušení zásady rovného zacházení, uplatněné žalobkyní vůči EFSA, stačí konstatovat, že takové tvrzení nemůže uspět, jelikož nabídka vybraného uchazeče nebyla sdělena ostatním odmítnutým uchazečům.

104 Začtvrté, tvrzení žalobkyně týkající se zneužití pravomoci z důvodu, že ochrana nabídek uchazečů chránila jejich „dominantní postavení“ na trhu, je kromě toho, že není založeno na žádné konkrétní skutečnosti, v rozporu se skutečností, že nezpřístupnění informací týkajících se postupů zadávání veřejných zakázek je v souladu s cílem zajistit výkon nenarušené hospodářské soutěže (viz bod 100 výše). Tvrzení žalobkyně v tomto ohledu je tedy třeba zamítnout.

105 Vzhledem ke všem těmto skutečnostem je třeba se domnívat, že rozhodnutí EFSA nesdělit žalobkyni nabídku vybraného uchazeče není stiženo žádnou protiprávností.

106 V důsledku toho je třeba zamítnout jediný žalobní důvod vznesený žalobkyní, a tudíž žalobu ve věci T-532/10 v plném rozsahu.

K nákladům řízení

107 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že EFSA požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (druhý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloby se zamítají.

2) Společnosti Cosepuri Soc. Coop. pA se ukládá náhrada nákladů řízení.

Forwood Dehousse Schwarcz

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 29. ledna 2013.

Podpisy.

Obsah

Skutečnosti předcházející sporu 1

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení 3

Právní otázky 4

1. K žalobě ve věci T-339/10 4

K návrhovým žádáním směřujícím ke zrušení 4

K přípustnosti návrhových žádání směřujících ke zrušení 4

K věci samé 5

– K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článku 89 finančního nařízení a zásad řádné správy, transparentnosti, veřejnosti a práva na přístup k dokumentům 5

– K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článku 100 finančního nařízení, porušení povinnosti uvést odůvodnění a zásad transparentnosti a práv na přístup k dokumentům 7

– K třetímu důvodu, vycházejícímu z porušení článku 100 finančního nařízení, porušení zadávací dokumentace a z nedostatku odůvodnění 9

K návrhovým žádáním na náhradu škody 11

2. K žalobě ve věci T-532/10 12

K přípustnosti žaloby 12

K přípustnosti druhého bodu návrhových žádání 12

K věci samé 12

K nákladům řízení 16